

— Ди ти продамъ тоя волъ, чичо!

— Бива. Но като че ли ми се вижда малко старичъкъ?

— Старъ е доста, чичо, нито единъ зжбъ нѣма, а отгоре на това е и слѣпъ.

— Като е такъвъ, дръжъ го за себе си! — рекълъ търговецътъ и сжщо отминалъ.

Дълго братътъ водилъ изъ пазара вола и най-последно повелъ за дома си, като нѣмало купувачъ.

Всрѣдъ полето, подъ единъ грамаденъ джбъ имало камененъ кръстъ.

Глупавиятъ го попиталъ:

— Хей, бай Кръсто, искашъ ли да ти продамъ тоя волъ?

Кръстътъ, като всѣки камъкъ, мълчалъ.

Братътъ взелъ мълчането за съгласие и казалъ:

— Добре тогава. Ще дадешъ една торба жълтици за вола. Приготи паритѣ, утре ще дойда да ги взема. — И той вързалъ вола за кръста, па си отишълъ въ къщи.

— Продаде ли вола, братко? — попиталъ стариятъ братъ.

— Продадохъ го, бате. Продадохъ го на бай Кръсто за една торба жълтици. Утре ще ида да си ги взема.

— Ще има да вземашъ! — съпримѣхъ отвърналъ по-стариятъ братъ.

Презъ нощта вълци подушили вързания волъ и го нападнали. Сиромашътъ напрегналъ всички сили и изкубналъ забития дълбоко въ земята кръстъ. Вълцитѣ се хвърлили върху вола и го изяли.

На сутринята глупавиятъ братъ взелъ една торба и се опжилъ презъ полето

